

Προικοννήσου Ιωσήφ: Δεν μπορείς να πεις Θεσσαλονίκη χωρίς να σκεφτείς τον Άγιο Δημήτριο

/ [Ενορίες](#)

Ιερά αγρυπνία τελέσθηκε το Σάββατο 25 Οκτωβρίου (Κυριακή ΣΤ΄ Λουκά, Δημητρίου μεγαλομάρτυρος του μυροβλύτου, ανάμνησις του γεγονότος σεισμού), στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, στην οποία προεξήρχε και κήρυξε τον θείο λόγο, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Προικοννήσου κ. Ιωσήφ.

Η αγρυπνία και η ομιλία εντάσσονται στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει».

Το κήρυγμα του Σεβασμιωτάτου ήταν αφιερωμένο στη μνήμη του Αγίου Δημητρίου

του Μυροβλήτου, πολιούχου της Θεσσαλονίκης και προστάτη της Ορθοδοξίας συνδυάζοντας το ιστορικό, το θεολογικό και το εθνικό στοιχείο και παρουσιάζοντας τον Άγιο Δημήτριο όχι μόνο ως μάρτυρα της πίστης, αλλά και ως προστάτη του ελληνισμού μέσα στους αιώνες.

Ο Σεβασμιώτατος ξεκίνησε με τη διπλή σημασία της ημέρας, Κυριακή, ημέρα της Ανάστασης του Χριστού, και 26η Οκτωβρίου, ημέρα της μνήμης του Αγίου Δημητρίου. Τόνισε τη μεγάλη ιστορική σημασία της Θεσσαλονίκης, πόλης που στέκει συνεχώς ζωντανή για πάνω από 2.400 χρόνια, σε αντίθεση με την Αθήνα, που γνώρισε περιόδους παρακμής. Μέσα από αυτή την εισαγωγή, προβάλλεται η Θεσσαλονίκη ως λίκνο ελληνισμού και πνευματικότητας, αλλά και ως γενέτειρα του Αγίου Δημητρίου, ενός αξιωματικού του ρωμαϊκού στρατού που διακρίθηκε για την πίστη και την αγνότητά του.

«Αυτή η πόλη η ελληνοπρεπέστατη εγέννησε έναν λεβέντη αξιωματικό του

Ρωμαϊκού στρατού. ο οποίος όμως πέρα από τα στρατιωτικά του χαρίσματα και την γενναιότητά του και την αξία που είχε ως βασικό στέλεχος του ρωμαϊκού στρατεύματος ως ένας άνθρωπος ο οποίος προέτασσε τα στήθη του για την πατρίδα, για την αυτοκρατορία.

Το κατά Θεόν σπουδαίο ήταν άλλο. Αυτός ήταν χριστιανός και μάλιστα γεμάτος από ένθεο ζήλο. Ένα ζήλο ο οποίος τον έκανε να κηρύττει το λόγο του Ευαγγελίου. Όλες του οι αρετές ήταν μεγάλες και σπουδαίες. Μεγαλύτερη η αρετή του η παρθενική του αγνότητα, όχι μόνο στο σώμα, αλλά αγωνιζόταν και στο νου και στην ψυχή, σε όλα να είναι αγνός και παρθένος.»

Ο Δημήτριος καταδικάστηκε σε θάνατο από τον ειδωλολάτρη Ρωμαίο αυτοκράτορα, επειδή αρνήθηκε να τον προσκυνήσει ως θεό. Παρά τη δύναμή του, προτίμησε το μαρτύριο. Η σκηνή του θανάτου του στα ρωμαϊκά λουτρά της Θεσσαλονίκης είναι συγκινητική. Το χώμα που αναμίχθηκε με το αίμα του θεωρήθηκε ιερό και φυλάχθηκε ως λείψανο. Ο Σεβασμιώτατος ανέπτυξε και το ιστορικό πλαίσιο των διωγμών των χριστιανών, αναφέροντας ότι μαρτύρησαν πάνω από έντεκα εκατομμύρια πιστοί.

Ο Νέστορας, μαθητής του Αγίου Δημητρίου, πήρε την ευχή του και αναμετρήθηκε

με τον ειδωλόλατρη παλαιστή Λυαίο, που καυχιόταν για τη δύναμή του και για τους θεούς του. Με την επίκληση «Ο Θεός Δημητρίου βοήθει μοι», ο Νέστορας νίκησε, αποδεικνύοντας τη δύναμη του αληθινού Θεού. Το περιστατικό αυτό έγινε σύμβολο πίστης, θάρρους και νίκης του πνεύματος πάνω στη βία.

Από το μαρτύριό του και μετά, ο Άγιος Δημήτριος έγινε σύμβολο και προστάτης της Θεσσαλονίκης. Ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι δεν μπορείς να πεις Θεσσαλονίκη χωρίς να σκεφτείς τον Άγιο Δημήτριο. Ο Άγιος εμφανίζεται ως προστάτης που επεμβαίνει σε δύσκολες στιγμές και χαρίζει θαύματα, όπως το μύρο που ανάβλυζε από τον τάφο του και ευωδίαζε ολόκληρη την πόλη.

Η ομιλία συνέδεσε την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης το 1912 με τη θεία παρέμβαση του Αγίου Δημητρίου. Ο Τούρκος στρατηγός Ταχσίν Πασάς παρέδωσε την πόλη ειρηνικά στους Έλληνες, απορρίπτοντας χρυσάφι που του πρόσφεραν οι Βούλγαροι. Ο Σεβασμιώτατος απέδωσε αυτή την πράξη στην καθοδήγηση του Αγίου, θεωρώντας τον ελευθερωτή και προστάτη της πόλης.

Στην εποχή της εικονομαχίας, η Ορθοδοξία πολεμήθηκε από τους ίδιους τους αυτοκράτορες. Ο Σεβασμιώτατος ανέφερε ότι πολλοί ομολογητές εξορίστηκαν σε μέρη όπως η Προικόννησος και η Αφησιά. Όπως τότε οι χριστιανοί ζητούσαν τη βοήθεια του Αγίου Δημητρίου, έτσι και σήμερα ο λαός πρέπει να τον επικαλείται στους πειρασμούς και στις δυσκολίες του.

Υπογράμμισε ακόμη ότι και σήμερα η Ελλάδα αντιμετωπίζει εθνικούς, κοινωνικούς και πνευματικούς κινδύνους. Οι πιστοί πρέπει να παραμένουν σταθεροί στην πίστη, όπως ο Άγιος Δημήτριος, και να ζητούν τη βοήθειά του.

«Τον καλούμε γιατί τον έχουμε ανάγκη για άλλους λόγους, τους κινδύνους που έχουμε ως έθνος, ως ελληνική πατρίδα, τα βάσανα τα οποία περνάει ο λαός μας που δεν τα φανταζόμασταν πριν από μερικά χρόνια, τους μεγάλους κινδύνους που μας κυκλώνουν από γύρω-γύρω και μάλιστα εξ ανατολών. Και τώρα θα καταφύγουμε στον Θεό πάλι δια του Αγίου Δημητρίου.»

Το κήρυγμα του Σεβασμιωτάτου τελείωσε με ευχή για την προστασία της Θεσσαλονίκης, της Ελλάδας και ολόκληρης της Ορθοδοξίας.

